

Rapport

Datum: 18 juli 2006

Rapportnummer: 2006/248

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de Commissie van Toezicht bij het Huis van bewaring Demersluis te Amsterdam dan wel de uit deze commissie gevormde beklagcommissie:

zijn op 24 januari 2004 ingediende klacht (kenmerk 04/11) pas op 30 maart 2005 heeft afgedaan;

zijn op 19 december 2003 ingediende klacht is kwijt geraakt;

op 17 november 2004 heeft laten weten dat verzoekers klacht van 19 december 2003 alsnog in behandeling zal worden genomen (onder kenmerk 04/272), en dat op deze klacht pas op 30 maart 2005 een beslissing is genomen;

de uitspraken van 30 maart 2005 - op zijn klacht van 24 januari 2004 (kenmerk 04/11) en zijn later alsnog in behandeling genomen klacht van 19 december 2003 (kenmerk 04/272) - pas op 24 mei 2005 naar hem heeft toegestuurd;

tot het moment dat verzoeker zich tot de Nationale ombudsman wendde niet heeft beslist op zijn klacht van 11 december 2003 (kenmerk 03/283).

Beoordeling

Algemeen

Verzoeker was gedurende enige tijd gedetineerd in het Huis van bewaring Demersluis te Amsterdam. Hij diende - voor zover in dit verband van belang - op 11 december 2003, 19 december 2003 en 24 januari 2004 klachten in over een aantal beslissingen die tijdens zijn detentie met betrekking tot hem werden genomen. Deze klachten werden in behandeling genomen door (de beklagcommissie uit) de Commissie van Toezicht bij het Huis van bewaring Demersluis (zie ook Achtergrond, onder 1. en 2.).

Toen een beslissing op zijn klachten uitbleef, zond verzoeker een aantal malen een schriftelijk rappel. Hij liet daarin (onder meer) weten dat de afhandelingstermijn zoals deze is neergelegd in artikel 67, lid 1 van de Penitentiaire beginselenwet (PBW; zie Achtergrond, onder 3.) was overschreden. Hij verzocht de commissie (alsnog) een beslissing te nemen op zijn klachten.

Verzoeker wendde zich tot de Nationale ombudsman met de hierna, onder I. tot en met V., opgenomen klachten over de Commissie van Toezicht bij het Huis van bewaring Demersluis, dan wel de uit deze commissie gevormde beklagcommissie.

I. Ten aanzien van de behandelingsduur van de klacht van 24 januari 2004

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er in de eerste plaats over dat de Commissie van Toezicht, of de daaruit gevormde beklagcommissie, zijn op 24 januari 2004 ingediende klacht (geregistreerd onder kenmerk nummer 04/11) pas op 30 maart 2005 heeft afgedaan. Verzoeker deelde mee dat pas na zijn aandringen een beslissing op de klacht werd genomen. Een tussenbericht dat de afhandelingstermijn was verlengd had hij nooit ontvangen, zo liet hij weten. Volgens verzoeker was de behandelingsduur van deze klacht in strijd met het bepaalde in artikel 67, eerste lid van de PBW. Een overheidsinstantie dient zich aan de wet te houden, zo liet hij weten. Volgens verzoeker overtreedt de Commissie van Toezicht op dit punt willens en wetens de wetgeving.

2.1. De toenmalige voorzitter van de Commissie van Toezicht liet verzoeker, in reactie op een aantal van zijn schriftelijke rappels, bij brief van 17 november 2004 weten dat er het een en ander was fout gegaan bij de behandeling van deze klacht. Zij bood verzoeker hiervoor namens de commissie verontschuldigingen aan. Zij gaf aan er al het mogelijke aan te zullen doen dat deze klacht, alsook verzoekers klachten van 11 december 2003 en 19 december 2003, met enige voortvarendheid zouden worden afgedaan. Zij kon echter niet uitsluiten, zo deelde zij mee, dat de afhandeling nog even kon duren in verband met de beschikbare mogelijkheden voor verhoor en de beschikbare zittingsruimte. De voorzitter liet voorts nog weten dat de commissie uit de gemaakte fouten lering had getrokken.

De toenmalige voorzitter liet verder nog weten dat de commissie vaak de afhandelingstermijn van klachten niet haalt, in verband met haar beleid om eerst te proberen door middel van bemiddeling een oplossing te vinden voor klachten. En bemiddeling kost tijd, zo liet zij weten. De commissie is van oordeel dat de resultaten van dit beleid opwegen tegen een verlenging van de afhandelingstermijn zoals genoemd in artikel 67 PBW.

2.2. Op 19 november 2004 ontving het secretariaat van de beklagcommissie schriftelijke inlichtingen van de directie van het huis van bewaring. Verzoekers klacht werd vervolgens behandeld op de zitting van de beklagcommissie van 30 maart 2005. Ter zitting werden verzoeker en de unitdirecteur gehoord.

2.3. De beklagcommissie uit de Commissie van Toezicht sprak zich bij beslissing van 30 maart 2005 uit over de gegrondheid van de klacht.

In haar beslissing staat onder meer het volgende vermeld:

"Met toepassing van artikel 67 lid 1 Penitentiaire beginselenwet is de uitspraaktermijn verlengd tot heden."

3. De voorzitter van de Commissie van Toezicht liet de Nationale ombudsman weten deze klacht gegrond te achten. De voorzitter verwees naar de brief van 17 november 2004, waarin de toenmalige voorzitter namens de Commissie van Toezicht reeds spijt had betuigd, en deelde voorts nog mee het spijtig te vinden dat de afhandeling van verzoekers klachten van 11 december 2003, 19 december 2003 en 24 januari 2004 gedurende lange tijd niet goed was gegaan.

De voorzitter deelde verder nog het volgende mee. De Commissie van Toezicht houdt iedere maand een beklagzitting. Normaal gesproken duurt het één à twee maanden voordat een zaak op zitting wordt behandeld; eerst doet de maandcommissaris namelijk een

poging tot bemiddeling. In dit geval werd na de brief van de commissie van 17 november 2004 een speciale zitting van de beklagcommissie georganiseerd om verzoekers klachten alsnog te behandelen. Deze zitting vond plaats op 30 maart 2005. Het had even geduurd totdat de zitting kon plaatsvinden, omdat de toenmalige directeur van de penitentiaire inrichting inmiddels niet meer in Amsterdam werkte, en speciaal voor de zitting naar Amsterdam moest komen. Verder was verzoeker ook niet meer gedetineerd in Amsterdam, zodat hij ook apart voor de zitting naar Amsterdam moest komen. Een en ander leverde ongebruikelijke logistieke problemen op, zo liet de voorzitter van de commissie weten.

Beoordeling

4. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Dit vereiste vindt een uitwerking in het bepaalde in het eerdergenoemde artikel 67, eerste lid van de PBW. In dit artikel is bepaald dat de beklagcommissie binnen vier weken na de ontvangst van een klaagschrift uitspraak dient te doen. De commissie kan deze termijn in bijzondere omstandigheden verlengen met ten hoogste vier weken. Van deze verlenging dient aan de klager mededeling te worden gedaan.

5. De afhandeling van verzoekers klacht heeft ruim veertien maanden geduurd. De wettelijke termijn is hiermee ruimschoots overschreden. Ook nadat de voorzitter van de Commissie van Toezicht op 17 november 2004 meedeelde er al het mogelijke aan te zullen doen dat de klacht met voortvarendheid zou worden afgedaan, duurde het nog vier maanden alvorens een beklagzitting werd gehouden en de beklagcommissie tot haar beslissing kwam. De door de voorzitter aangevoerde bijzondere logistieke problemen bij het organiseren van de beklagzitting kunnen het tijdsverloop na 17 november 2004 niet rechtvaardigen.

Voorts wordt opgemerkt dat de commissie een onjuiste uitvoering heeft gegeven aan het bepaalde in artikel 67, eerste lid PBW, dat de afhandelingstermijn met ten hoogste vier weken kan worden verlengd, door die afhandelingstermijn onder verwijzing naar dat

artikellid te verlengen tot aan 30 maart 2005.

Nu dit niet door de commissie is weersproken, is voorts voldoende komen vast te staan dat zij verzoeker van de verlenging van de afhandelingstermijn niet op de hoogte heeft gebracht.

Met de voorzitter van de Commissie van Toezicht is de Nationale ombudsman dan ook van oordeel dat de commissie is tekortgeschoten in het realiseren van een tijdige afhandeling van verzoekers klacht. Haar handelwijze levert strijd op met het vereiste van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van het kwijtraken van de klacht van 19 december 2003

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er in de tweede plaats over dat de Commissie van Toezicht zijn op 19 december 2003 ingediende klacht is kwijtgeraakt. Verzoeker diende deze klacht naar zijn zeggen op een ingevuld beklagformulier in, in een enveloppe gericht aan de Commissie van Toezicht. Hij gaf de enveloppe op 19 december 2003 af aan een medewerker van het huis van bewaring; verzoeker was niet in de gelegenheid om de brief zelf aan de commissie af te geven of ter post te bezorgen. Verzoeker ontving naar zijn zeggen geen ontvangstbevestiging.

2. De (toenmalige) voorzitter van de Commissie van Toezicht liet verzoeker in de eerdergenoemde brief van 17 november 2004 weten dat deze klacht niet bekend was op het secretariaat. Zij gaf aan dat de klacht alsnog in behandeling zou worden genomen en dat de klacht vooralsnog een nieuw nummer kreeg toegewezen, te weten 04/272.

3. Zoals hiervoor, onder I.3. al is aangegeven, liet de voorzitter van de Commissie van Toezicht weten het spijtig te vinden dat de behandeling van deze klacht lange tijd niet goed was gegaan. Hij liet weten de klacht gegrond te achten.

Beoordeling

4. Niet kan worden vastgesteld wat ervan de oorzaak is geweest dat verzoekers klachtbrief niet ter bestemde plaatse aankwam. Evenmin kan daarom worden beoordeeld of hieraan al dan niet een verwijtbaar handelen of nalaten van de commissie ten grondslag ligt. Denkbaar is immers dat het al in een eerder stadium, bij de postbezorging, kan zijn misgegaan.

De Nationale ombudsman onthoudt zich dan ook ten aanzien van deze klacht van het geven van een oordeel.

III. Ten aanzien van de behandelingsduur van de klacht van 19 december 2003

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er in de derde plaats over dat de Commissie van Toezicht pas op 30 maart 2005 een beslissing heeft genomen op zijn klacht van 19 december 2003. Verzoeker gaf aan ook met betrekking tot deze klacht geen tussentijdse mededeling te hebben ontvangen dat de termijn voor de afhandeling ervan werd verlengd.
2. Nadat verzoeker had vernomen dat zijn klachtbrief van 19 december 2003 niet bij de commissie bekend was, stelde hij de commissie bij brief van 7 september 2004 alsnog op de hoogte van deze klacht. De commissie liet hem in haar reeds meermalen genoemde brief van 17 november 2004 weten dat de klacht in behandeling werd genomen. De toenmalige voorzitter van de commissie liet weten er al het mogelijke aan te zullen doen dat de klacht met voortvarendheid zou worden afgedaan, maar zij wees, zoals eerder vermeld, op de mogelijkheid van vertraging in verband met logistieke problemen.
3. In de beslissing van de beklagcommissie staat vermeld dat die commissie op 19 november 2004 schriftelijke inlichtingen ontving van de directie van het huis van bewaring. Verzoekers klacht werd vervolgens behandeld op de zitting van de beklagcommissie van 30 maart 2005. Ter zitting werden nog verzoeker en de unitdirecteur gehoord.
4. In de beslissing van de beklagcommissie van 30 maart 2005 staat ten aanzien van deze klacht, evenals in de beslissing ten aanzien van verzoekers klacht van 24 januari 2004 (zie hiervoor, onder I.), onder meer het volgende vermeld:

"Met toepassing van artikel 67 lid 1 Penitentiaire beginselenwet is de uitspraaktermijn verlengd tot heden."
5. De voorzitter van de Commissie van Toezicht liet tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman weten deze klacht niet gegrond te achten. Verzoeker had nagelaten bij zijn klacht rekening te houden met de volgende bijzondere omstandigheden, zo liet de voorzitter weten. Nadat de toenmalige voorzitter van de Commissie van Toezicht de brief van 17 november 2004 had verstuurd, werd een speciale beklagcommissie georganiseerd om verzoekers drie klachten te behandelen. De toenmalige directeur van het Huis van bewaring werkte zoals eerder vermeld niet meer in Amsterdam en moest dus speciaal voor de zitting naar Amsterdam komen. Verder was verzoeker inmiddels niet meer gedetineerd in Amsterdam. Een en ander leverde ongebruikelijke logistieke problemen op, waardoor de zitting niet onverwijld na de brief van 17 november 2004 had kunnen plaatsvinden, aldus

de voorzitter. Zoals hiervoor, onder I.3. al is aangegeven, deelde de voorzitter mee het bijzonder spijtig te vinden dat de afhandeling van verzoekers klacht van 19 december 2003 gedurende lange tijd niet goed was gegaan.

Beoordeling

6. Het eerdergenoemde vereiste van voortvarendheid vormt ook op deze plaats, in samenhang met het bepaalde in artikel 67, eerste lid van de PBW, het toetsingskader voor de behandelingsduur van de klacht. Ook in dit geval heeft de klachtbehandeling de wettelijk toegestane termijn van maximaal acht weken overschreden, terwijl niet is gebleken dat verzoeker tussentijds van een verlenging van de termijn op de hoogte is gesteld. De door de voorzitter van de commissie aangevoerde logistieke problemen bij het organiseren van de beklagzitting kunnen het tijdsverloop na 17 november 2004 zoals gezegd niet rechtvaardigen. De duur van de afhandeling van deze klacht is dan ook in strijd met vereiste van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

IV. Ten aanzien van het tijdsverloop totdat tot verzending van de beslissing werd overgegaan

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er in de vierde plaats over dat de Commissie van Toezicht haar beslissing van 30 maart 2005 op twee van verzoekers klachten pas op 24 mei 2005 naar hem heeft toegestuurd. Verzoeker vindt deze termijn onredelijk lang, zeker nu hij al een lange tijd op een beslissing van de beklagcommissie had moeten wachten.
2. Op de beslissing van de Commissie van Toezicht staat te lezen dat afschriften van die beslissing werden verzonden op 24 mei 2005.
3. De voorzitter van de Commissie van Toezicht liet weten deze klacht niet gegrond te achten. Binnen twee maanden ontving verzoeker bericht over de twee beslissingen van de beklagcommissie. De voorzitter achtte dit tijdsverloop niet uitzonderlijk lang onder de gegeven omstandigheden.

Beoordeling

4. Het vereiste van voortvarendheid vindt eveneens een uitwerking in het bepaalde in het tweede lid van artikel 67 PBW (zie Achtergrond, onder 3.). In dit artikellid is bepaald dat een afschrift van de beslissing van de beklagcommissie onverwijld aan de klager en aan de directeur wordt toegezonden of uitgereikt. Onder onverwijld dient te worden verstaan

onmiddellijk. Achterliggende gedachte hierbij is dat een bestuursorgaan dat een beslissing neemt op een klacht ervoor dient te zorgen dat een burger zo spoedig mogelijk kennis kan nemen van de inhoud van die beslissing.

5. Het laat zich indenken dat het gereedmaken voor verzending van een beslissing van de beklagcommissie een aantal administratieve handelingen vergt. Zo moet de beslissing worden uitgewerkt en worden ondertekend door de voorzitter en de secretaris. Ook moet de beslissing worden gekopieerd, moet de datum van het verzenden van een afschrift op het afschrift worden aangetekend voordat het vervolgens kan worden verzonden. Het uitvoeren van dergelijke administratieve handelingen kost tijd, maar kan het tijdsverloop van bijna twee maanden in dit geval niet verklaren. De voorzitter van de Commissie van Toezicht heeft niet nader toegelicht welke omstandigheden in dit geval bij het tijdsverloop een rol speelden.

De voorzitter van de commissie kan niet in zijn standpunt worden gevolgd. Het heeft te lang geduurd voordat de beklagcommissie de afschriften van de beslissingen aan verzoeker toestuurde. De commissie heeft hiermee niet gehandeld in overeenstemming met het vereiste van voortvarendheid en het bepaalde in artikel 67, tweede lid PBW. Dit klemt te meer, nu het ook al (veel) te lang had geduurd voordat de commissie de beslissing op de klachten nam.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk

V. Ten aanzien van de behandelingsduur van de klacht van 11 december 2003

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er tot slot over dat de Commissie van Toezicht, tot op het moment dat hij zich tot de Nationale ombudsman wendde, niet had beslist op zijn klacht van 11 december 2003 (kenmerk 03/283).

Ook met betrekking tot deze beklagzaak gaf verzoeker aan geen mededeling te hebben ontvangen dat de termijn voor de afhandeling van de klacht was verlengd.

2. De voorzitter van de Commissie van Toezicht liet verzoeker in de brief van 17 november 2004 weten dat er het een en ander was fout gegaan bij de behandeling van deze klacht. Zij bood verzoeker hiervoor namens de commissie verontschuldiging aan. Zij liet weten dat het erop leek dat het de bedoeling was geweest om deze klacht na een zitting van de beklagcommissie van 26 januari 2004 af te doen. Door een aantal omstandigheden was de zaak echter nog niet afgedaan. Zij gaf aan dat de behandeling van de zaak diende te worden voortgezet, hetgeen betekende dat verzoeker gehoord moest worden en er nader commentaar van de directie van het huis van bewaring moest worden ingewonnen.

3. Verzoeker rappelleerde naar zijn zeggen telefonisch op 15 augustus 2005.

Bij beslissing van 31 oktober 2005 verklaarde de beklagcommissie deze klacht gegrond.

4. De voorzitter van de Commissie van Toezicht liet weten deze klacht niet gegrond te achten. De vertraging in de afhandeling van deze klacht was namelijk gelegen in een omstandigheid die buiten de invloed van de beklagcommissie lag, zo liet hij weten. Ter zitting van de beklagcommissie van 30 maart 2005 was afgesproken dat de voormalig directeur van het huis van bewaring alsnog aan verzoekers wensen zou voldoen. De voormalig directeur zou bewerkstelligen dat verzoeker in de gelegenheid zou worden gesteld om zijn dossiers in te zien. Op enig moment ontving de beklagcommissie bericht dat dit weliswaar was gebeurd, maar dat de stukken waar het om ging niet meer in de dossiers aanwezig waren. De beklagcommissie kon daarop alsnog een beslissing nemen, zo liet de voorzitter weten. Deze beslissing werd op 31 oktober 2005 aan verzoeker verstuurd.

Zoals al eerder weergegeven, deelde de voorzitter mee het spijtig te vinden dat de afhandeling van verzoekers klacht van 11 december 2003 gedurende lange tijd niet goed was gegaan.

5. Verzoeker deelde in reactie hierop nog mee dat weliswaar op de beklagzitting was afgesproken dat de directeur zou bewerkstelligen dat hij alsnog in de gelegenheid zou worden gesteld om zijn dossier in te zien, maar dat dit slechts een gedeelte van de opgelopen tijdsvertraging kon verklaren. Het overige tijdsverloop was volgens verzoeker aan de Commissie van Toezicht te wijten.

Beoordeling

6. Ook op deze plaats is het vereiste van voortvarendheid in het geding, alsmede de afhandelingstermijn uit de PBW.

7. Gebleken is dat de behandeling van deze klacht om een aantal redenen stagneerde, dan wel niet werd voortgezet, totdat in de brief van 17 november 2004 werd geconstateerd dat de behandeling diende te worden hervat. Het is op zichzelf juist dat de beklagcommissie vervolgens heeft gezocht naar een oplossing voor de klacht waarbij aan verzoekers wensen zou zijn voldaan. Geconstateerd moet echter worden dat dit pas gebeurde op de beklagzitting van 30 maart 2005. Al met al heeft de behandeling van deze klacht aanzienlijke vertraging opgelopen, terwijl ook hier geldt dat het argument dat de beklagzitting pas op 30 maart 2005 kon plaatsvinden het tijdsverloop vanaf 17 november 2004 niet kan rechtvaardigen. De Commissie van Toezicht heeft ook ten aanzien van deze klacht gehandeld in strijd met het vereiste van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Commissie van Toezicht bij de Penitentiare Inrichting Demersluis te Amsterdam is gegrond ten aanzien van de behandelingsduur van verzoekers klachten en het tijdsverloop tot aan het toesturen van een afschrift van de beslissingen, wegens schending van het vereiste van voortvarendheid.

Ten aanzien van het kwijtraken van de klachtbrief van 19 december 2003 onthoudt de Nationale ombudsman zich van het geven van een oordeel.

Onderzoek

Op 29 september 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer G. te Den Haag, met een klacht over een gedraging van de Commissie van Toezicht bij het Huis van bewaring Demersluis te Amsterdam.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de Commissie van Toezicht bij de Penitentiare Inrichting Demersluis, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de Commissie van Toezicht verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd de Commissie van Toezicht een aantal specifieke vragen gesteld.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Noch verzoeker noch de Commissie van Toezicht bij de Penitentiare Inrichting Demersluis gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Beslissing van de beklagcommissie uit de Commissie van Toezicht bij het Huis van bewaring Demersluis te Amsterdam van 30 maart 2005 op verzoekers klacht van 19 december 2003;

Beslissing van de beklagcommissie uit de Commissie van Toezicht bij het Huis van bewaring Demersluis te Amsterdam van 30 maart 2005 op verzoekers klacht van 24 januari 2004;

Verzoekers verzoekschrift van 26 september 2005, met bijlagen;

Beslissing van de beklagcommissie uit de Commissie van Toezicht bij het Huis van bewaring Demersluis te Amsterdam van 31 oktober 2005 op verzoekers klacht van 11 december 2003;

Standpunt van de Commissie van Toezicht van 25 januari 2006;

Ongedateerde nadere reactie van de Commissie van Toezicht, ontvangen door de Nationale ombudsman op 3 februari 2006;

Reactie van verzoeker van 12 maart 2006 op het standpunt en de nadere reactie van de Commissie van Toezicht.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Penitentiare beginselenwet (PBW)

1.1. Artikel 60, eerste lid

"Een gedetineerde kan bij de beklagcommissie beklag doen over een hem betreffende door of namens de directeur genomen beslissing."

1.2. Artikel 62, eerste, tweede en derde lid

"1. Het klaagschrift wordt behandeld door een door de commissie van toezicht benoemde beklagcommissie, bestaande uit drie leden, die wordt bijgestaan door een secretaris.

2. De voorzitter dan wel een door hem aangewezen lid van de beklagcommissie kan, indien hij het beklag van eenvoudige aard, dan wel kennelijk niet-ontvankelijk, kennelijk ongegrond of kennelijk gegrond acht, het klaagschrift enkelvoudig afdoen, met dien verstande dat hij tevens de bevoegdheden bezit die aan de voorzitter van de voltallige beklagcommissie toekomen.

3. De voorzitter, dan wel het door hem aangewezen lid, bedoeld in het tweede lid, kan de behandeling te allen tijde verwijzen naar de voltallige beklagcommissie."

1.3. Artikel 67, eerste en tweede lid

"1. De beklagcommissie doet zo spoedig mogelijk, doch in ieder geval binnen een termijn van vier weken te rekenen vanaf de datum waarop het klaagschrift is ontvangen, uitspraak. In bijzondere omstandigheden kan de beklagcommissie deze termijn met ten hoogste vier weken verlengen. Van deze verlenging wordt aan de directeur en de klager mededeling gedaan.

2. De uitspraak is met redenen omkleed en gedagtekend. Zij bevat een verslag van het horen van personen door de beklagcommissie. Zij wordt door de voorzitter, alsmede door de secretaris ondertekend. Bij verhindering van één van hen wordt de reden daarvan in de uitspraak vermeld. Aan de klager en de directeur wordt onverwijld en kosteloos een afschrift van de beslissing van de beklagcommissie toegezonden of uitgereikt. De datum van die toezending of uitreiking wordt op dit afschrift aangetekend."